

www.standartnews.com

Психиатърът с точните диагнози

Д-р Вrabчев е убеден: Който умее да разпитва, умее и да поставя точна диагноза. Виж къде е причината, а не лекувай последствието. Три пъти мери, един път режи и ако не можеш да помогнеш, не вреди.

□

Мнозина в София го познават. Знаят го и в страната. Имал е пациенти в почти всеки град в България. Консултирал е бивши и настоящи величия. Анонимността им обаче е гарантирана. Ако негов пациент не го поздрави на улицата, не го счита за неблагодарност. Дори когато човек излиза за последно от неговия кабинет, му препоръчва да го подминава безмълвно, ако пътищата им някъде се пресекат. Прави го не от ексцентризъм или невъзпитание, а го изисква като част от терапията. Просто за да не си спомня човек, ако е имал психични или сексуални проблеми.

Името му е д-р Илия Вrabчев, а специалността - психотерапевт и сексолог. Д-р Вrabчев е роден през 1947 г. Баща му - Ставри Вrabчев, също бил лекар, но категорично му забранил да се захваща с медицина. Искал да спести на сина си вечната заетост и грижа на другите. Илия не само че не го послушал, но и специализирал психиатрия. За напрегнатостта на професията разбрал едва след като дал първите дежурства като млад лекар. Успял обаче да внуши на сина си Александър дори да не помисля за тази

професия. Едва ли обаче ще успее да се наложи на очарователните си внучки, ако един ден ми заявят: Дядо, ставам лекарка, казва д-р Илия Вrabчев. Голямата - Евгения, е на 8, а малката - Михаела, на 7 години. Съпругата му Таня е филолог. Като кандидат-студент Илия Вrabчев подал документи само за медицина, не вписал нито стоматология, нито фармация. Мечтаел, ако не го приемат за лекар, да кандидатства във Висшето военноморско училище и стане капитан на военен кораб. И тази му мечта се сбъднала, но наполовина. Случило се така, че в продължение на 17 години - от 1981 до 1997 г., работил като психиатър-сексолог в софийската Военна болница.

През 1984 г. дори влязъл в световния справочник "Кой кой е?" в раздела за медицина. Изданието го описва като единствения военен психиатър-сексолог, при това от страните - членки на Варшавския договор. Като студент в пети курс беше модно да специализираш хирургия, да се возиш на линейка с пусната сирена и да държиш скалпел в ръка, разказва д-р Вrabчев. Като индивидуалист по природа обаче още от гимназията решил, че психологията повече му отива, дори сексологията. За избора му влияние оказали още движението хипи, сексуалната революция, песните на "Бийтълс" и антивоенното движение в средата на 50-те. Мои учители в психиатрията и сексологията са големите имена на тези науки - професорите Никола Шипковенски и Иван Темков и доц. Тодор Бостанджиев, подчертава с благодарност докторът. Не бяха буквоеди, а хора с широка култура и човеци в пълния смисъл на тази дума.

Д-р Вrabчев и досега си спомня изпитите при проф. Шипковенски. Вместо да си теглят билетче с въпроси, питал студентите си какво е психиатричното при Хамлет или Танхойзер. И добавя, че в една човешка дейност първо възниква цел, борба на мотиви "за" и "против", взима се решение, пристъпва се към целта и тя се постига. В тази последователност Хамлет е вечно колебаещият се. Докато Скитникът евреин от гледна точка на психиатрията е в дълбока депресия, тъй като главният герой е обречен на безсмъртие, защото е виновен. Д-р Вrabчев си спомня как като студент ходел на опера и четял произведенията на класиците, за да бъде непоклатим на изпит пред проф. Шипковенски.

Сега обаче категорично отрича, че поставя диагноза на хората, с които разговаря, извън кабинета - например на улицата, в кафенето или в хлебарницата. Психиатърът трябва да вземе проблема на пациента, да го почувства като свой и да го преживее вътрешно, за да може да помогне, разкрива лекарят. Признава, че това го натоварва, но затова пък според Кодекса на труда тези доктори работят на 6-часов работен ден. Д-р Вrabчев само в изключителни случаи приема пациентите си, облечен в бяла престилка. Тя не винаги е подходяща. Може да стресираща някои хора, разяснява той. Понякога обаче се налагало да я слага, защото бялата манта, от една страна, вдъхва респект, а от друга - създава чувство на сигурност у човека, който я носи.

От своите учители Шипковенски, Темков и Бостанджиев той възприел никога да не седи зад бюро, когато разговаря с пациента. Искам да виждам погледа на човека, който търси помощ от мен, и да ми се довери, казва д-р Врабчев. Защото ние, психиатрите, не сме като останалите лекари. Освен таблетката ни помага и приказката, която трябва да стигне до душата, добавя той. Дори да има душевно заболяване, аз съм длъжен да стигна до душата му, да почувства, че насреща му стои човек, който го разбира и иска да му помогне, подчертава той. Затова д-р Врабчев е против лекуването по телефона на доверието или чрез Интернет например. По тях могат да се дадат един-два съвета, но да се лекува от разстояние е погрешно, казва медикът.

Той се ръководи от три принципа: Който умее да разпитва, умее и да поставя точна диагноза. Виж къде е причината, а не лекувай следствието. Три пъти мери, един път режи и ако не можеш да помогнеш, не вреди. Знаем какво води пациента при мен още щом видя погледа му на вратата. Първата ми среща с него никога не ме е подвеждала, твърди още д-р Врабчев. Не отказва консултация на никого, но само в кабинета си. Когато е в сауната или басейна, отказва медицински съвети дори на най-добрите си приятели. Ставам безполов, когато разговарям дори с най-красивата пациентка, твърди Илия Врабчев. Пред него плачат дори силни в общественото си положение мъже. Затова на масичката му винаги има купчинка салфетки. Разговорът им обаче винаги остава само между тях.

Интервюто взе Силвия Николова